

Phỏng Vấn AH Nguyễn Thúc Minh

Người phỏng vấn: AH Nguyễn Thiệp

H - Xin anh cho biết sơ lược về tiểu sử (Tên họ, tuổi, đi làm năm nào, tại sở nào khi còn ở VN, tại sở nào khi ra ngoài quốc, về hưu năm nào).

Đ - Tôi tên Nguyễn Thúc Minh, sinh năm 1943, tốt nghiệp Khóa 5 KSCC (1962-1966). Làm việc tại Tổng Nha Kiều Lộ, Phó Ty Kế Hoạch (Tr. Ty Ô. HT Khiêm, Chánh sự Vụ Ô. LC Túc). Anh TM Đức (K5), thuộc Sở Nghiên Cứu Cầu, và tôi được hai Ông CSV xin cho vào chánh ngạch sớm nhất trong khóa. Chính vì lý do này, khi Sở Dụng Cụ Gia Định thiếu hai Trưởng Ty, Ô. CSV TV Tấn nhận anh Đức và tôi. Anh Đức là Tr. Ty Kỹ Thuật, còn tôi là Tr. Ty Công Tác Cơ Giới và Công Trường, sau đổi tên Ty Dịch Vụ, văn phòng tại Suối Lồ Ô. Vài tháng sau, anh LT Hiếu nhập ngũ SQTBTĐ, tôi kiêm luôn XLTV Ty Trữ Liệu. Khoảng tháng 7-1967, tôi nhập ngũ khóa 26 SQTBTĐ. Anh TĐ Thọ thay thế tôi tại Ty Dịch Vụ. Tôi xin mở dấu ngoặc ở đây, hình như anh Đức có cái duyên với anh A Văn, còn tôi thì với anh LT Hiếu. Anh Đức thay thế anh Văn ở Ty Kỹ Thuật. Khi anh Văn chuyển từ Trường Huấn Luyện Kiều Lộ sang làm CSV Sở Nghiên Cứu Vật Liệu thay thế anh MH Thành, anh Đức lại thay thế anh Văn làm Hiệu Trưởng Trường HLKL. Còn tôi thay thế anh Hiếu ở Ty Trữ Liệu, và năm 1975, anh Hiếu, tôi cùng 2 anh nữa thuộc Sở Dụng Cụ vội vã rủ nhau đi trình diện (Thông cáo của “cách mạng” ghi rõ “học tập” có 10 ngày thôi mà, nhằm nhò gì!), trong khi ở Tổng Nha Kiều Lộ, hầu hết bạn bè tôi được “học tập tại chỗ”.

Sau khi hết giai đoạn 1 Thủ Đức (còn đeo alpha), tôi được chọn lên làm Giảng Viên Khoa Công Chánh, thuộc Văn Hóa Vụ, Trường Võ Bị QG Đà Lạt.

Tôi dạy ở trường VBĐL tới đầu năm 1975 mới được biệt phái về Sở Dụng Cụ. Lúc đó CSV là Ô. DH Hớn. Được vài tháng tôi được “tuyển lựa” đi “tu nghiệp” tại “Đại Học Cải Tạo” 3 năm và thực tập 1 năm (tổng cộng 4 năm), sau khi tốt nghiệp ở Đại Học này tôi tự

cấp cho mình bằng PhD (vì cũng mất 4 năm hậu Đại Học, ngang hàng với anh bạn tôi ở Canada là TM Đức, PhD, không dám so sánh với các PhD khác).

Sau khi tốt nghiệp trường “Hậu Đại Học cải tạo” này, tôi làm việc tại Viện Thiết Kế, đường Trần quang Khải, Dakao, thuộc phòng Quản Lý Kỹ Thuật. Tại đây tôi gặp anh LT Bửu, hai anh em chân trong, chân ngoài, để kiếm sống thêm (Chị Bửu còn truyền nghề pha cà phê cho bà xã tôi để kiếm thêm tiền sinh sống). Anh ĐH Hứa là boss của tôi thời gian đầu (sau anh định cư ở Pháp). Năm 1981, anh Bửu ra đi tìm tự do. Tháng 2-1982 tôi theo chân anh (tôi đi một mình, để lại vợ và 4 con).

Đến đảo Galang 1 (Indonesia) được vài tuần, thật là may mắn, tôi gặp được anh LT Bửu từ Galang 2 ra chơi (anh cũng đi một mình). Lúc đó anh sắp được đi định cư tại Mỹ, anh để lại cho tôi một số quần áo và \$100 singapore. Anh nào đã từng ở đảo mới thấy sự giúp đỡ này là quý hóa như thế nào! Thời gian này tôi cũng nhận được thư từ của nhiều bạn bè Công Chánh, ĐT Nam gửi giấy bảo trợ và tin tức học thi EIT cho tôi.

Tháng 12-1982 tôi được định cư tại Mỹ, vừa kịp nộp đơn thi EIT. Tháng 4-1983 đậu EIT, phải chờ 1 năm sau mới được thi và đậu PE tháng 4-1984. Nhờ bạn bè như các anh ĐT Nam, NX Đốc, NA Tề, PV Ân, LT Bửu, T Thành... gửi cho sách vở, tài liệu học thi, chứ mua sách thì tốn tiền lắm. Ngày mới qua, tôi ở Los Angeles, vùng Korean Town. Nhìn danh sách AHCC ở gần mình mới dám gọi phone. Anh L Đãi, không quen biết tôi trước đó, cũng ghé thăm và giúp đỡ tài liệu học thi. Anh Chị ĐT Nam từ Fountain Valley đến thăm, thấy tôi ở trong cư xá 1 phòng, chung với 9 người khác kể cả 3 cô em gái của người bạn cùng nhà. Chị Nam thấy vậy cứ tủm tỉm cười và nói “không thể để ông Minh ở như thế này được”. Thực ra thì 3 cô này ở giường tầng kê trong một kho nhỏ cạnh phòng khách, còn anh em chúng tôi ngủ cả ở phòng ăn, phòng khách. Khi bà xã tôi

và các con sang đoàn tụ (sau 8 năm xa cách), tôi đã được bà ấy gắn cho huy chương “Tiết Hạnh Khả Phong”.

Tháng 2-1984, anh T Thành và tôi là hai người Việt Nam thứ 2 đồng hạng (rủ nhau trình diện cùng ngày) được làm việc tại Caltrans, Dist. 08, San Bernardino (người VN đầu tiên làm tại Dist.08 là anh B Hiệp, du học Mỹ trước 1975, kẹt lại, ra trường làm tại Texas. Sau mới về làm cho Dist 08).

Tháng 2-1990, tôi bảo lãnh được gia đình đoàn tụ.

Tháng 12 năm 2003 tôi xin về hưu, được hơn 20 năm thâm niên (cộng cả giờ sick leave không dùng).

Tiệc Về Hưu của NT Minh, Caltrans Dist.08 - 12/2003

H - Xin anh kể các sinh hoạt tiêu biểu trong một ngày của một người đã về hưu như anh.

Đ - Tôi hay dậy trễ, điêm tâm nhẹ với café phin, rồi vợ chồng tôi đi tập Taichi, lớp của Thầy Hằng Trường. Về thì tới giờ lunch. Khi thì bà xã tôi nấu ăn qua loa, khi thì ra quán phở. Lúc này kinh tế xuống, hàng ăn ế ẩm, phở đưa nhau bán 50% off. Có tiệm bán 50% off khá đông khách, tới lúc trở lại giá bình thường thì lại vắng như chùa bà đanh. Cuối cùng để sống còn, tiệm lại phải 50% off trở lại. Buổi chiều thì job của tôi là job “on-call”. Có ba đứa con ở gần, khi thì nhờ đón cháu này, đưa cháu nọ. Khi thì nhờ sửa giùm ba cái vật vãnh ở nhà, nếu không sửa được thì coi xem thợ làm ăn có tốt không... Ngoài những việc không tên, không thời khóa biểu đó, tôi còn việc nhà bà xã giao

cho (ưu tiên số một). Ngày trước thì remodel nhà, bây giờ hết remodel lại tới sơn phết, v.v và v.v... Không hết việc đâu các anh ạ. Tôi phải lấy cớ “làm LTCC” bà ấy mới để cho yên đó. Vậy thì tôi khuyên các anh bắt chước tôi “**trốn việc quan đi ở chùa**” mà gia nhập LTCC.

H - Tại sao anh quyết định về hưu?

Đ - Tôi có quyết định về hưu đâu? Câu này nếu trả lời đúng thì phải viết là: “N/A”. Nhưng thôi, anh Thiệp đã hỏi thì tôi phải giải thích rõ ràng hơn:

Người quyết định cho tôi về hưu là bà xã tôi. Tôi hỏi lại bà ấy để trả lời anh thì bà ấy nói là: Sao mới về hưu có 7 năm rưỡi mà anh đã nhớ nhớ, quên quên (tới đây tôi phải mở một đầu ngoặc, bà ấy còn nói một câu mà không biết có nên kể ra không, thôi tùy anh xem rồi kiểm duyệt: Việc gì cũng quên, sao chuyện “ấy” lại không quên cho người ta nhờ). Bà xã tôi tiếp: Ngày đó thấy anh cũng cực khổ nhiều, làm ở Công Chánh có hơn 1 năm thì đi lính hơn 7 năm. Biệt phái về được có vài tháng lại đi “cải tạo” 3, 4 năm. Sau đó lại vượt biên, vợ chồng con cái xa cách 8 năm đàng đẵng. Thôi thì anh về hưu sớm đi để “hưởng phước” vì “cuộc đời đó có bao lâu mà...không về hưu sớm” (¹). Tôi nghe bùi tai bèn nộp đơn liền, và lại tôi có bao giờ dám “cãi” lại bà ấy đâu (Anh Nguyễn Văn Luân sắp thầu nhận tôi vào hội của anh ấy).

Sau khi đã về hưu rồi tôi mới có thời gian suy nghĩ đến câu hỏi này của anh (câu trả lời trên là của bà xã tôi). Để trả lời câu hỏi của anh, tôi tự đặt câu hỏi ngược lại “tại sao lại phải đi làm?”

Rồi tôi đưa ra một số câu trả lời:

Thoạt đầu, đi làm, nếu được làm đúng nghề của mình, là điều ai cũng mong ước, nhất là còn trong tuổi lao động. Sau là để có đủ tài chánh, chi phí cho đời sống hiện tại và dành dụm cho cuộc sống lúc xế chiều.

Sau khi tạm đủ, có người thích tiếp tục làm để dành dụm giúp cho con, cháu. Có những người yêu nghề, không đi làm thì thấy buồn bực, trống rỗng...

(¹) Phóng tác nhạc Trịnh Công Sơn

Mỗi người mỗi trường hợp, mỗi hoàn cảnh, không ai giống ai, không ai đúng và cũng chẳng ai sai.

Cả nhân tôi, tôi thấy rằng tạm đủ cho cuộc sống về hưu, vì chúng tôi không có nhiều nhu cầu. Có làm thêm mấy đi nữa, cũng không có thể làm giàu được. Và lại con cái đã lớn, có công ăn việc làm, mình không phải lo lắng nữa. Còn nói là vì yêu nghề thì tôi cũng có yêu đây chứ, nhưng yêu đã gần 40 năm rồi (tính tới lúc về hưu) nên tình yêu cũng giảm bớt đi. Phải nói là bà xã tôi cũng có lý (đối với tôi), lý do chính là: “Cuộc đời đó có bao lâu mà hững hờ...”⁽²⁾.

Quý Phu Nhân AHCC Khóa 5&4, tư gia AC Đào Tụ Nam

H - Khi về hưu, anh mất cái gì, được cái gì? Mất thú vui nào, được thú vui nào?

Đ - Với cá nhân tôi, từ nhỏ tới lớn, thích thức khuya dậy trễ (chứ không phải thức khuya dậy sớm). Thức khuya bao lâu cũng được, nhưng phải dậy sớm thì cả là một cực hình. Vậy thì cái được lớn lao nhất của tôi là được dậy trễ, hay nói đúng hơn, muốn lúc nào dậy cũng được. Khi về hưu, mình có nhiều thời giờ làm bạn với cái computer hơn, đọc và trả lời

Họp Khóa 5 CC tại tư gia Anh Chị Đào Tụ Nam 2006. Kỷ Niệm 40 Năm Réunion. Khách mời: Khóa 4 gồm AC Văn, AC Luân (tới sau) và A. Nguyễn Đức Nhuận (K6).

điện thư của bạn bè, đọc sách báo, đọc truyện... ôi nhiều thứ lắm. Về hưu không phải lo tới “project due date” gần kề mà công việc thì còn dờ dang. Còn muốn gặp bạn bè cùng sở cũ ư? Weekend nào mà chả có pot luck họp bạn kỷ niệm 40 năm, 45 năm ra trường của khóa mình, khóa bạn bè, hoặc đón bạn phương xa. Về hưu có nhiều

thời gian giúp con cháu. Cuộc sống ở Mỹ quá bận rộn, việc dậy dỗ con cái chiếm nhiều thời gian của thế hệ thứ hai, chứ không như thời chúng mình ngày xưa, tương đối nhàn nhã hơn. Bởi thế giúp đỡ con cái được phần nào hay phần đó. Hầu như về hưu “được rất nhiều mà mất chẳng bao nhiêu”⁽³⁾.

H - Nghe nhiều người nói về hưu còn bận hơn thời đi làm, anh có cảm giác đó không? Tại sao?

Đ - Bạn hay không là tùy mình, muốn bận thì tìm việc mà làm, hoặc cứ hỏi bà xã là không lo thiếu việc làm đâu. Muốn rảnh thì như quốc văn giáo khoa thư đã dạy: “Việc hôm nay *cứ* để ngày mai”. Duy chỉ có một điều làm tôi có cảm giác bận rộn là những việc giúp con, giúp cháu: lúc thì chờ dài ra không có việc, lúc thì 2, 3 đứa gọi “on-call” cùng lúc.

H - Nếu được chọn lại ngày về hưu, thì anh sẽ về hưu sớm hơn hay trễ hơn, hay vẫn như cũ. Tại sao?

Đ - Về sớm hơn càng thích chứ, nhưng không đủ sở hụi. Thôi thì cứ bằng lòng với những gì mình hiện có. Vì thấy đã đủ chi phí cho tuổi già, vậy thì tội gì phải về hưu trễ hơn?

H - Về hưu rồi, có vui không? Có sướng không? Nếu được xin anh cho vài ví dụ.

Đ - Hình như với câu hỏi này, tôi có trả lời rả rác đâu đây trong mấy câu trước.

H - Anh còn hoài bão gì không? Tại sao?

⁽²⁾ Nhạc Trịnh Công Sơn

⁽³⁾ Phóng tác thơ Xuân Diệu

Đ - Thú thực với anh, bây giờ nếu còn hoài bão gì thì cũng “too late!”, làm sao mà thực hiện được? Chỉ mong sao cho sức khỏe tốt để còn nhiều thời gian gặp gỡ bạn bè và vui cùng con cháu. Nhưng lý do chính là bản tính của tôi: “Tôi không phải là vua nên mộng ước thật bình thường...”⁽⁴⁾, câu hát này nhập tâm tôi vì một anh bạn cùng phòng thời ở VBĐL hát cả ngày.

H - Nếu trẻ lại, anh có chọn lại nghề Công Chánh không? Tại sao. Và nếu chọn nghề khác, thì anh chọn nghề nào?

Đ - Khi thi vào Công Chánh, tôi nộp đơn vào cả 3 trường Công Chánh, Điện và Công Nghệ. Thú thật tôi chỉ nghe nói tới Kỹ Sư Điện (tên gọi có vẻ oai lẫm), còn KSCC và KSCN tôi không biết là sẽ làm những công việc gì. Tôi bèn tham khảo ý kiến ông Bác làm ở Bộ Công Chánh, Bác nói làm KSCC nhiều quyền lợi hơn, KS Điện hay Cơ Khí cũng phải làm cho Bộ Công Chánh, chứ làm gì có Bộ Điện, Bộ Cơ Khí. Có thể ví như KSCC là con đẻ của Bộ CC, còn KSĐ hay CK chỉ là con nuôi. Thế là tôi chọn Công Chánh. Bây giờ càng thấy mình chọn đúng: qua Mỹ việc tiếp tục hành nghề công chánh không khó khăn lắm, vì lý thuyết công chánh không thay đổi nhiều so với các ngành khác như điện, cơ khí... Vậy thì dại gì mà đổi nghề khác nếu được trẻ lại. Và lại sau này nếu VN có chiếm được nước Mỹ, mình di tản qua Anh, Pháp gì đó. Mình vẫn có thể thi PE license lại để làm việc (Ừ mà với tuổi tôi bây giờ, đã về hưu, làm sao thi lại PE? Thôi câu trả lời này để “gà” cho những anh chưa về hưu, bảo đảm anh Thiệp sẽ chấm điểm cao).

H - Anh có tiếc điều gì chưa hoàn tất được trong tuổi trẻ không?

Đ - Tiếc nhiều lắm chứ, tiếc rằng sinh ra trong giai đoạn đất nước loạn ly, học công

Các Chị Lý, Minh, Thiệp, Nam, Văn và Luân chụp tại tư gia Anh Chị Ái Văn ngày 9/30/11, nhân dịp AC Văn đãi tiệc Mừng sức khỏe anh Văn và LT97 hoàn tất.

chánh mong sau này góp phần vào việc xây dựng đất nước đẹp đẽ hơn. Thế mà chỉ mới bắt đầu hành nghề công chánh có hơn 1 năm, thì phải đổi nghề dạy học 8 năm (dù rằng dạy về các môn công chánh). Sau đó lại đi cải tạo, vượt biên.

Thời gian còn lại, đi phục vụ đất nước người. Nhưng mà tiếc cũng vô ích, ai mà kéo lại được thời gian hoặc là thay đổi được thời cuộc?

H - Xin anh kể một vài chuyện vui trong thời gian làm nghề Công Chánh.

Đ - Thời gian tôi làm việc với Công Chánh ở VN quá ít ỏi. Ở Mỹ thì chưa nghĩ ra chuyện gì vui. Chỉ nhớ lại thời gian đi nhận việc tại Dist. 08. Anh T. Thành chở tôi từ vùng Los tới San Bernardino bằng I-10 East. Khi đi đã nghiên bản đồ kỹ lưỡng, sẽ chuyển sang 215 và Exit đường San Bernardino. Ai dè tới I-15 anh Thành đã đổi freeway (tưởng là 215), cũng gặp đường San Bernardino, vẫn nghĩ mình đi đúng đường. Nhưng lạ quá, đi mãi chẳng thấy thành phố đâu, trời thì tối, hai bên đường đồng không mông quạnh. Tôi bảo với Thành, thôi chết rồi, khi còn ở VN, tôi toàn làm việc ở thành phố. **Bây giờ qua Mỹ, lại phải đi làm việc ở nơi giống như “Kinh Tế Mới” ở VN!** Khoảng nửa tiếng sau mới tới San Bernardino City. Hú vía! Không phải “Kinh Tế Mới”. Chỉ vì mình đi lộn đường.

H - Xin anh kể một vài chuyện ‘đáng buồn’ mà anh đã gặp trong thời gian còn đi làm.

Đ - Thú thực tôi chưa nghĩ ra. Khi nghĩ ra sẽ bỏ tức sau. Nhưng mà thôi, chuyện buồn nên quên đi, tốt hơn cho sức khỏe của tuổi già.

H - Bây giờ, thì anh thấy cái gì là quý nhất? Tại sao?

Đ - Không biết đây có phải câu hỏi mẹo không? Nếu không phải thì tôi xin trả lời: Với tuổi này thì Sức khỏe là quý nhất, vì không sức khỏe thì “cái quý” cũng không còn quý nữa.

⁽⁴⁾ Nhạc Trần Thiện Thanh

H - Bây giờ, anh còn điều gì ưu tư không? (Gia đình, xã hội, thế giới, tài chính, kinh tế, sức khoẻ v..vv)

Đ - Thực sự thì đã là con người, khó mà tránh khỏi những ưu tư căn bản như Gia đình, Sức khỏe... Nhưng càng già, càng cố gắng bớt những ưu tư đó càng tốt. Tôi có người bạn đã qua khỏi 2 cơn bệnh hiểm nghèo, bệnh tim rồi tới ung thư bao tử. Tôi nghĩ rằng sự lạc quan, ý chí phấn đấu của anh cũng là yếu tố giúp anh qua cơn hiểm nghèo. Vậy thì cứ theo chỉ dẫn của KS kiêm Nhà Văn Nguyễn Hiến Lê “Quảng gánh lo đi để Vui Sống”.

NT Minh, Đức, Oánh, 2 AH, Thu, Phượng tại Vũng Tàu

H - Khi còn trẻ anh định chọn nghề gì trước khi vào ngành Công Chánh?

Đ - Nếu nói về chọn nghề thì phải trở lại thời kỳ đầu xong Tú 2, đó là thời điểm quan trọng nhất cho mình chọn nghề. Cũng thú thật là thời đó tôi chỉ ước mong được du học Pháp (vì ảnh hưởng văn hóa Pháp và Pháp Văn là sinh ngữ chính, Anh văn thì bập bẹ), còn nghề thì Kỹ Sư Điện, Cầu Cống, hoặc Cử Nhân Toán cũng được. Nhưng rồi mộng không thành. Ở VN chỉ còn Trung Tâm QGKT là nơi tôi thích nhất, và tôi đã được nhận vào học như đã kể trên, dù rằng thời đó bị gọi tên là “Kỹ Sư Trường Đua”.

H - Khi còn trẻ, anh có mơ ước và cầu nguyện một điều gì, mà Trời không cho anh. Bây giờ nghĩ lại, anh có thấy là ‘may’ mà điều ước đó không thành sự thực? Điều gì, viết ra cho anh em cười chơi.

Đ - Câu hỏi này hay đấy chứ, xin anh cứ giữ câu này cho các anh em khác. Nhưng tôi nghĩ mãi không ra nên xin anh cho khát lại một dịp khác.

H - Anh có lo âu chi về tình hình kinh tế hiện tại sẽ ảnh hưởng đến đời sống còn lại trong tuổi già về sau không?

Đ - Hoàn toàn không, từ VN qua Mỹ với hai bàn tay trắng, mình còn sống được, lại sống đầy hy vọng vào tương lai. Bây giờ hầu như chúng ta ai cũng khá hơn thời gian đó nhiều, vậy cho dù kinh tế có xấu hơn nữa, mình cũng còn sung sướng hơn thời gian sau 75, lúc còn ở VN gấp bội.

H - Trong Công Chánh, xin anh kể tên 3 bạn trong những bạn thân thiết. Xin kể vài kỷ niệm về họ.

Đ - Bạn thân thiết hồi đi học công chánh, còn kéo dài tới nay, tôi có một nhóm chứ không chỉ ba người. Nhóm đó gồm anh ĐT Nam (thủ quỹ), HT Minh, TM Đức, NA Tê, NH Oánh và tôi.

Thực tập Công Chánh. Kể từ trái qua phải - Hàng đứng: HT Minh, Đức, Thu, các SVCC khác. Hàng ngồi - Phượng, Tê, Oánh, Nam, NT Minh, các SVCC khác.

Kỷ niệm thì có nhiều lắm, nhưng có những kỷ niệm vui vẻ nhất lại không thể kể ra cho bà con cô bác được (chỉ có 6 người nhóm của tôi và thêm bạn LN Phượng K-6 biết). Vậy tôi xin kể 1 kỷ niệm vui khác: Hàng năm cứ cuối khóa, sau khi thi xong môn chót của lớp học, nhóm chúng tôi (ngoại trừ Đức không được gia đình cho phép ngủ tại nhà bạn) tụ tập tại nhà NH Oánh, ở đường Lê đại Hành, gần trường Công Chánh. Chúng tôi chơi phé nhỏ, cả đêm không ngủ. Sáng hôm sau cả nhóm kéo nhau ra bến xe đò để đi Cấp tắm biển. Trên đường ra bến xe, ghé ngang nhà Đức, hú lên 1 tiếng làm dấu

hiệu. Đức trong nhà chạy ra với 1 túi hành lý nhỏ. Gia đình có biết thì hạ hồi phân giải, chờ đi Cấp về chịu tội cũng bỏ. Ôi những kỷ niệm đơn sơ như vậy, nhưng lại không bao giờ quên được.

Khóa 4,5&6 CC đón tiếp AH DN Chí (VN) và AC TM Đức (Canada) tại tư gia Anh Chị Hà Trọng Minh 2007

H - Về hưu rồi, anh có đọc sách nhiều không? Đọc nhiều hơn khi còn đi làm hay đọc ít hơn. Đọc sách loại gì ?

Đ - Tôi thích đọc sách, đề tài thì hăm bà làng. Nghiên cứu kỹ thuật, văn nghệ, tin tức và nhất là tiểu thuyết đủ loại. Đương nhiên là về hưu có nhiều thì giờ đọc sách hơn. Thường thì đọc trên computer. Từ ngày có Ipad lại đọc nhiều hơn vì thuận tiện, có khi mãi mê tới 3, 4 giờ sáng. Sáng hôm sau phải ngủ trễ. Nhưng mà “who cares?”. Về hưu sướng như thế đây!

H - Về hưu rồi, thì các anh chị thường đi du lịch, xin cho biết đi đâu? Xứ nào vui nên đi? Xứ nào đừng đi. Hay là nằm nhà cho khỏe, đừng đi đâu cả. Xin một lời khuyên.

Đ - Về vấn đề này thì tôi thuộc loại “i tở”. Xin hỏi HT Minh, TL Duyệt, ĐT Nam, A Văn...Thời gian họ ở trên cruise, hoặc khách sạn nhiều hơn ở nhà. Sở dĩ chúng tôi không đi du lịch vì bà xã tôi bị say sóng, say xe, say đủ thứ, qua Mỹ 21 năm rồi mà chưa rời khỏi Cali. Tháng 3 vừa qua, nhân dịp đón tiếp vợ chồng HQ Bảo xuống Cali chơi. Các bà A Văn, ĐT Nam, HT Minh mới “dụ dỗ” bà xã tôi tham dự chuyến cruise 7 ngày vừa qua. Nếu cứ từ chối hoài thì “mất mặt bầu cua” quá, nên bà xã tôi “liều mình” nhận lời. Cũng may mà đã chuẩn bị thuốc dán (say sóng), chị Bảo còn cho thêm thuốc uống cho chắc ăn. Cuối cùng thì “quân ta bình yên vô sự”, chỉ có 1, 2 lúc vẫn bị “lắc lư con tàu đi”. Có điều là bà xã tôi không tham dự

được 2 chuyến đi bằng ghe nhỏ và bằng xe Bus tại 2 cảng nên cũng bớt vui. TM Đức nghe tin gọi phone hỏi thăm : “tao nghe nói bà xã mày *dám* đi cruise hả?”.

H - Xin cho một lời nhắn chung cho anh em bạn bè trong Công Chánh.

Đ - Tôi xin chịu thôi, đến nhắn nhủ bạn thân mà tôi còn làm chưa xong thì còn nhắn nhủ ai! Tôi cứ tự nhủ, ráng tập thể dục đều đặn, thể mà chỉ được ít lâu, rồi lại bữa đực, bữa cái. À mà có chứ, điều này tôi đã nói trong câu hỏi thứ nhì. Nên lấy có gia nhập LTCC, hoặc viết bài cho lá thư công chánh, hay **ít nhất cũng trả lời những câu hỏi của anh Thiệp**. Như vậy các bà xã sẽ để cho mình được thông thả, vì biết đâu một ngày nào đó, ông xã mình chẳng trở thành văn sĩ có tiếng như Tràm Cà Mâu, thì có phải được thơm lây không!

Tôi “nói có sách mách có chứng”, gia nhập BPT Lá Thư Công Chánh là được Anh Chị Ai Văn đãi nhậu dài dài!

2 0 0 6